

Iva Hoňková
ilustrace Irena Lachoutová

Čtenářská
a práškovací letadlo

čte ní
pro
prvníáč
ky

bambóok

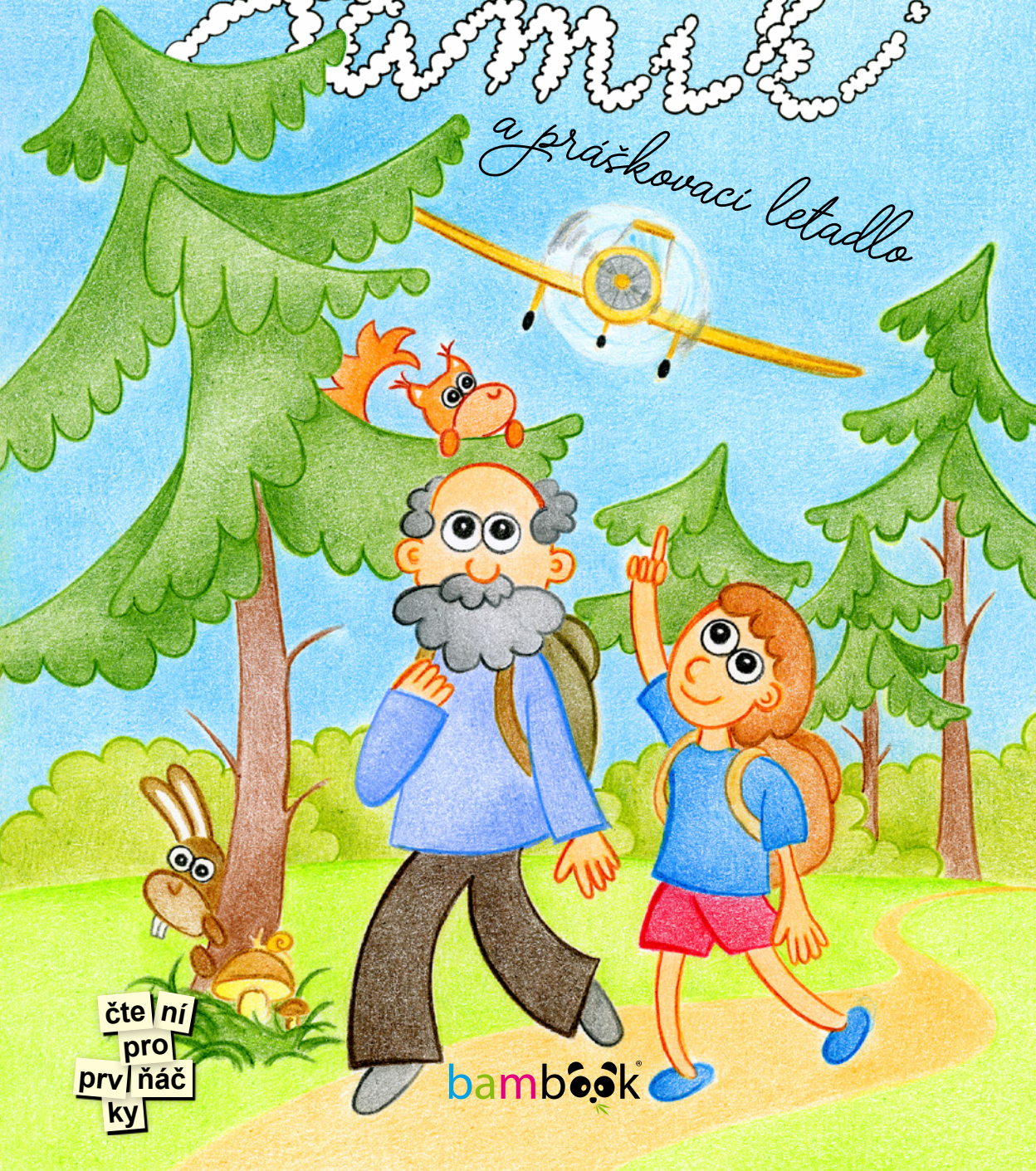
čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Iva Hoňková
ilustrace Irena Lachoutová

a práškovací letadla

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Hoňková

SAMÍK A PRÁŠKOVACÍ LETADLO

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8044. publikaci

Ilustrace Irena Lachoutová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2021

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021

Cover Illustration © Irena Lachoutová, 2021

ISBN 978-80-271-4250-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3246-1 (print)

Obsah

Předmluva	7
Vysvědčení	9
Dárek	13
Cesta	17
Žluté letadlo	21
Dopis	25
V lese	29
Letiště	33
Odpoledne s Čmelákem	37
Spárka	41
Ve vzduchu	45
Ty holky	49
Rojení Čmeláků	53
Rozloučení	57
Statečný Samík	61
Noviny	65
Prázdniny se Čmelákem	69

Předmluva

Máte rádi letadla? A co ta práškovací? Že toho o nich moc nevíte? Tak to držíte v rukou tu pravou knihu pro vás.

Samík práškovací letadla taky moc nezná. Ví jen to, že létají a to jeho nejoblíbenější má krásnou žlutou barvu. Rád by se o nich ale dozvěděl víc. Zatím se připravuje na svůj poslední den ve škole. Vůbec netuší, jaká překvapení na něho čekají o letních prázdninách. Ale nepředbíhejme. Vraťme se na začátek, do školní lavice, kde začíná náš příběh...

Vysvědčení

Samík bydlí s maminkou a tatínkem v malém městě. Má už za sebou rok na základní škole, kde se pilně učil číst, psát a počítat. A moc ho to bavilo. Nyní nastal čas udělat si přestávku, než půjde do druhé třídy. Čekají na něho dlouhé letní prázdniny a s nimi i mnoho dobrodružství.

Byl poslední červnový den. Malý Samík seděl ve školní lavici a čekal, až paní učitelka vysloví jeho jméno. Postupně si volala ke svému stolu všechny děti a rozdávala vysvědčení. Samík se díval z velkého okna a přemýšlel, jestli i příští rok zůstanou ve stejné učebně. Doufal, že ano. Miloval ten výhled z okna. Za malou školní zahradou bylo travnaté hřiště, osázené kolem dokola vysokými topoly. Za ním už nebylo nic než dlouhé široké pole. Samík několikrát zahlédl, jak se nad ním vznáší obrovské žluté

letadlo. Byl jím jako očarovaný. Nemohl od něho odtrhnout oči. Taky ho paní učitelka dvakrát napomenula, protože se pořádně nesoustředil. Ale co naplat. Samík si zkrátka nemohl pomoci. Teď kvůli letadlu určitě dostane na vysvědčení zhoršenou známku, pomyslel si.

„Samueli, pojd', prosím, ke mně,“ ozvalo se konečně z úst paní učitelky. „Musím tě pochválit,“ řekla a podala mu vysvědčení. „Byl jsi opravdu pilný žák!“

„Hurá!“ zaradoval se Samík. Jakpak by ne! Dostal samé jedničky! „Děkuji,“ usmál se na paní učitelku a podal jí kytici červených růží.

„Ze Samíka si vezměte příklad, milé děti,“ pohládila hošíka po vlasech. „Je to nejlepší žák z celé naší třídy!“

A byla to pravda. Nikdo jiný se nemohl pochlubit samými jedničkami. Jen on jediný.

„Už víš, kam letos pojedíš na prázdniny?“ zeptala se Samíka paní učitelka.

„K dědečkovi a babičce. Bydlí na samotě u lesa. Moc se na ně těším,“ odpověděl hošík. „Budeme chodit na houby a taky k řece lovit ryby.“

„To bude ale nuda, ne?“ poškleboval se mu spolužák z lavice.

Ale Samík si z toho nic nedělal a mávl nad tím rukou.

Pak se rozezněl zvonek. Poslední vyučovací hodina byla u konce. Paní učitelka všem popřála krásné prázdniny a děti se rozeběhly do svých domovů.

Dárek

Rodiče měli ze Samíka velkou radost. Tatínek na tu slávu dokonce koupil i šampaňské pro děti.

Samík se radoval s nimi. „Jsem nejlepší ze třídy!“ výskal a napil se bublinkového nápoje.

„Tak to si zasloužíš tu největší odměnu,“ mrkla na něho maminka a podala mu malou krabici.

„Fotoaparát?“ divil se Samík, když dárek rozbalil.

„Ano,“ odpověděl tatínek. „Před chvílí nám telefonoval dědeček a říkal, že ho určitě budeš potřebovat.“

„A na co?“ divil se Samík čím dál víc.

„To je překvapení, které ti nesmíme prozradit,“ odpověděli oba rodiče s tajemným výrazem ve tvářích. Dobře věděli o Samíkově velké lásce k letadlům. Několikrát je na to upozornila i paní

učitelka na třídních schůzkách. Ale dopředu nic neřekli. To už by pak nebylo překvapení.

„Teď ti pomůžeme zabalit věci. Zítra ráno tě naložíme do auta a vyrazíme na chalupu k dědečkovi a babičce.“

„Už se nemůžu dočkat,“ radoval se Samík.

Když naskládali všechny nejdůležitější věci a oblečení do cestovní tašky, sedla si celá rodina ke kuchyňskému stolu. Ležel před nimi návod k obsluze fotoaparátu. Tatínek, protože byl technicky ze všech nejzdatnější, se ujal role vědce a badatele. Pozorně četl návod. Chvilí se mračil. Pak se zase škrábal na hlavě. To dělal hlavně ve chvílích, když usilovně přemýšlel.

„Tady se to zapne. Tady se to zmáčkne,“ vysvětloval Samíkovi.

Z přístroje se ozvalo cvak a píp a na malém displeji fotoaparátu se ukázaly tři vykulené obličejí.

„Jůůů! To je legrace!“ vykřikl Samík nadšeně.
„Tuhle fotku si necháme vytisknout na památku!“

Maminka s tatínkem se smáli, protože na fotce vypadali opravdu velmi legračně. Pak ale tatínek zvažněl. Podal Samíkovi fotoaparát a řekl: „Teď je tvůj. Dávej na něj dobrý pozor! A všechno, co bude zajímavé, si vyfoť. Až se vrátíš z prázdnin, fotky si společně prohlédneme.“

Cesta

Samík seděl v autě a díval se z okna. V ruce svíral svůj nový fotoaparát. Auto si spokojeně uhánělo po silnici směrem za dědečkem a babičkou.

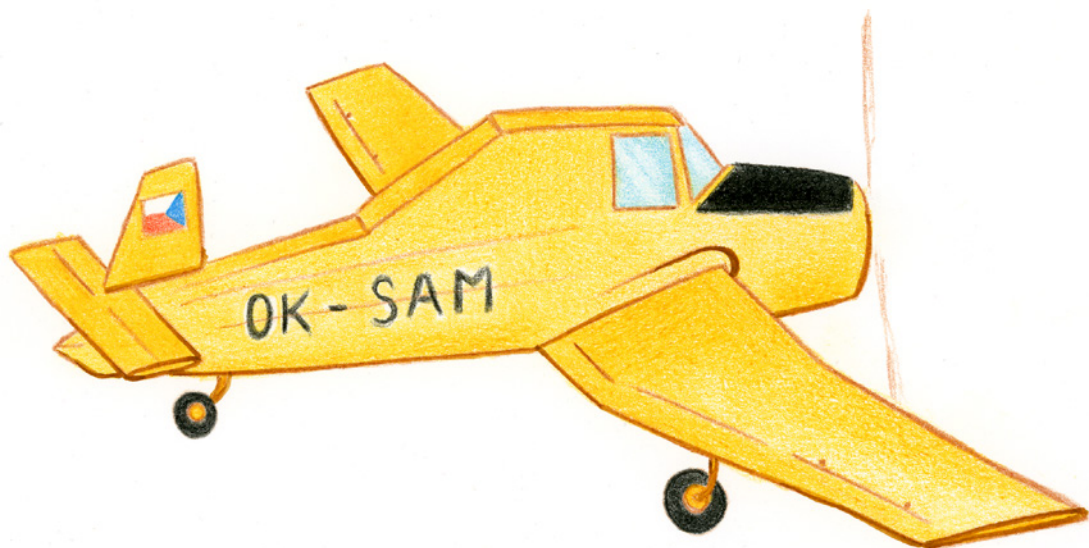
Tatínek si k řízení pustil rádio, a tak jim cesta ubíhala, jako voda v řece. Vyjeli z města. Odbočili doprava. Pak zase doleva. Projeli několik malých vesniček, až nakonec přijeli k velké travnaté louce. U ní tatínek zastavil.

„Dál už musíme jít pěšky,“ oznámila maminka.

„Však já vím,“ usmál se Samík. „Polní cestu nemá naše auto v oblibě.“

Všichni vystoupili. Tatínek vytáhl těžkou cestovní tašku a hodil si ji přes rameno. Když vtom... Odněkud z dálky zaslechli bzučivý zvuk.

„Samíku, rychle! Zapni fotoaparát!“ řekl tatínek. Rukou si zastínil oči před ostrým slunečním světlem a díval se k nebi.

„Támhle je!“ vykřikla maminka.

Hošík stál vedle auta jako přikovaný. V tom zmatku nestačil nic než jen zírat. Blížilo se k nim žluté letadlo. Čím bylo blíž, tím bylo větší. Když prolétalo nad nimi, maminka Samíka popadla do náručí a svalila se s ním k zemi.

„Co to provádíte?“ zeptal se tatínek a koutky úst mu cukaly v malém úsměvu. Podal oběma pomocnou ruku, aby se zase postavili na nohy.

„Když ono to letadlo letělo tak nízko,“ rděla se maminka. „Já myslela, že do nás narazí!“

„Tak jste to přežili,“ řekl tatínek a bylo na něm vidět, že ho to stálo hodně námahy, aby se nahlas nerozesmál. „A co ty, Samíku? Stihl jsi cvaknout nějakou fotku?“

„Ne. Maminka byla rychlejší,“ odpověděl hošík a kontroloval přístroj, který naštěstí vypadal, že je v pořádku.

Maminka si vytahovala z vlasů trávu, snažila se upravit účes a čistila sváteční šaty. Samíkovi to přišlo zajímavé, a tak si udělal hned několik fotografií.

„Jen je mi líto, že jsem si letadlo nestačil vyfotit,“ posmutněl. „Takový zážitek! A já ho prošvihl!“

„Neboj, není všem dnům konec. Ještě budeš mít příležitost,“ pošeptal tatínek Samíkovi do ucha.

